

Pri stole

„V škôlke pomáhame pani učiteľke, keď pripravuje obed, ale doma mi to mamička nechce dovoliť. Vraj ju zdržiavam a vraj som raz rozbila tanierik.“

„Hm, tak to jej musím povedať, aby na to zabudla, lebo keď tvoja mamička bola malá, stalo sa jej to veľakrát,“ smial sa deduško.

„A vieš Viktorka, ako by mal vyzeráť prestretý stôl? Raz aj ty budeš mamička a budeš prestierať pre svoju rodinu. Skúsime to spolu? Holúbkovia nám budú pomáhať.“

„Akí holúbkovia?“ zdvihla Viktorka udivene očka a rozhliadala sa okolo seba. „Rozprávaj, deduško.“

„No predsa rozprávkoví holúbkovia. Bolo raz jedno dievčatko, ktorému ochorela mamička. Volalo sa Natálka. Otecko býval dlho v práci a keď sa neskoro večer vracal domov, musel ešte uvariť večeru a prestrieť stôl, aby sa celá rodina mohla spolu navečerať. Jedného dňa sa Natálka rozhodla, že oteckovi pomôže.“

Variť ešte nevedela, ale prestrieť stôl, to by už mohla zvládnuť. Ibaže nevedela, ako na to. Chvíľku chodila bezradná okolo stola a zrazu si všimla, že za oknom jej krídelkami mávajú dva biele holúbky. Otvorila okno a začula, ko holúbky hrkútajú: ‚Hrkú, hrkú, ak chceš, my ti pomôžeme, Natálka. Poletujeme deň čo deň okolo oblokov, pozeráme sa do príbytkov ľudí, a tak dobre vieme, ako sa má pekne prestrieť stôl.‘ Natálka sa zaradovala a pozvala holúbky dnu.

Keďže holúbky prileteli do miestnosti, oba pekne pozdravili: ‚Dobrý deň!‘ Potom sa hneď pustili do roboty. Poletovali po celej izbe a prinášali všetko, čo bolo potrebné. Prvý holúbok priniesol v zobáčiku obrus a rozprestrel ho na stôl. Druhý priniesol taniere a ukladal ich na miesto. Ten prvý priletel znovu s príbormi a poukladal ich vedľa tanierov. A pritom si spolu stále štebotali:

„Obrus musí byť čistý a pekne vyžehlený. Nôž patrí napravo, bližšie k tanieru, vedľa neho polievková lyžica. Tá je od taniera ďalej.

Vidličku dáme od taniera vľavo. A na čo nesmieme zabudnúť, Natálka? skúšali holúbky dievčatko. „No predsa na servítky,“ odvetila Natálka. „Správne, lebo zababrané ústa k stolu nepatria,“ smiali sa holúbkovia. „A čo poháre, kam ich postavíme?“ skúšali ďalej Natálku. Tá sa zamyslela: „Pohár držíme v pravej ruke, tak ich dáme napravo, ku špičke noža.“ Jeden holúbok priniesol v zobáčku rožok. Podal ho Natálke a tá ho položila rovno na stôl. Obaja holúbkovia naraz vykriekli: „Na stôl nie!“

Na tanierik! Natálka im podala tanierik a pozerala sa, kam ho položia. Dali ho naľavo vedľa taniera a položili naň pečivo. Potom jeden holúbok na chvíľu vyletel oknom von a vrátil sa s kvetinkami. Druhý holúbok medzitým pripravil vázičku a spoločne postavili kvetinky na stôl. Natálka neverila vlastným očiam – stôl bol prestretý ako v reštaurácii. Tak krásne to možno nevie ani mamička. „Ako vám mám poďakovať, holúbkovia milí?“ volala

Natálka na svojich nových kamarátov. Tí však už odlietali von oknom a krídelkami jej mávali na rozlúčku. „Tešíme sa, že sme ti mohli pomôcť.“

Zakrátko prišiel otecko z práce a bol veľmi prekvapený: „Natálka, kto ťa naučil tak krásne pripraviť na stôl? Ušetrila si mi toľko roboty!“ Odvtedy Natálka prestierala na stôl každý deň. Mamička sa čoskoro uzdravila, ale Natálka si nenechala zobrať svoju každodennú starostlivosť o stôl. Bola rada, že môže pomôcť rodičom.“